

KALEIDOSKOP

Další ze střepinovitých zápisníků a věci, co přijdou

Procházet Děčínem v kulturně příznivějších obdobích není nepodobné dívání se do kaleidoskopu. To, co vždy zbývá, jsou zlomky vzpomínek nejrůznějších tónů a barev, menší či větší naděje či hrůzy. Nechybí *vertigo efekt* - ze dna až na vrchol, vkus dostává zabrat (závrať), další sekundu přichází vytržení. Srpen byl takovým obdobím.

11. srpna 2009: Nocturnal Emission, Blu-82/B, Captain Cleanoff, Požadovaný stav myslí; Klub Biograffs

Přestože je všední den, je klub napěchován. Hlava na hlavě. Obvyklý smrad. Hraje australská grindová legenda **Captain Cleanoff** - chápu, přišel jsem ale na místní kapely. Taková drobná profesionální deformace v mezích normy. Jednoduše: na tenhle styl se dnes v Děčíně chodí, má svou „scénu“, ukotvenou v komunitách přátel, kteří jsou zvyklí dělat si kulturu sami, a navíc ne podle hesla „*Do It Yourself*“ (DIY - udělej si sám), nýbrž „*Do it together*“ (Dělejme věci společně). Aktivní undergroundoví činitelé jsou shromážděni okolo kapely **Blu-82/B** (pomenovaná podle bomby, nebo podle písničky od kultovních Gride), vydávající svůj *Blue Elephant Gang blog* (zkr. *BEG*) - pod touto hlavičkou také pořádají akce. Taková spontánní aktivita, nesezení na zadku s pláčem, za to patří steré uznání a dík. Vážím si vás! Scéna má i své „reportéry“, kteří jsou jí místy lehkými kritiky, zpravidla však spíše hluchými apologety. Všechno to tak nějak funguje - ještě jsme ale nemluvili o hudbě.

Prvními dvěma kapelami jsou **Nocturnal Emission** (dále NE) a **Blu-82/B** (dále Blu). Dříve jmenovaná skupina hraje grind, druhá zase spíše crust. Hudba, jejíž prvním příkazáním je rychlost.

Zaměřím se dále na pouze tyto dvě kapely.

NE - pokus o grind ještě stojí na nohách. Lze zmínit kvalitní vokál - pro věci neznalé posluchače podotýkám, že to znamená něco ve smyslu „*zpěvák umí kvičet jako píchlé sele ve skutečně vysokých polohách a bez kolísání. Taky dostatečně nahlas*“. Ryt-

Nocturnal Emission na koncertu a „v civilu“. Foto: Facebook

mika bicích, kterou obsluhuje Ondra (ex-Killhim!) v žádném případě není nijak výrazně přesná, nejedná se však přímo o tragédii. NE byla semknutější z obou kapel, ačkoli se stále neubrání „vidlím“, totiž až brutální a nežádoucí jednoduchosti, prvoplánovosti aranží. Mezi hudebníky se tomuto symptomu říká „lopata“. Přímota a striktnost, která je dalším z příkazání, se s kvalitou nevyklučuje. Ano, jde o detaily, každý přechod bicích, každý kytarový nápad - vše se počítá. Jenže jsou to právě detaily, co odlišují kapely od „kapel“ - z nichž pouze ty první stojí za zapamatování.

Blu - na tuto kapelu jsem se těšil nesmírně dlouho. Dříve v ní bubnoval můj nynější spoluhráč v Eric Draven (kde tedy hraje na kytaru). Nynější bubeník nebyl zpočátku vůbec k nalezení, start koncertu místní kapely se tedy protáhl. To, co jsem viděl poté, mě zděsilo.

Blu předvedli výkon, který nestojí za řeč. Vše bylo špatně. Skladby jsou k nerozeznání podobné. Zpěvákův projev - zcela nečitelný a mimo rytmus. Pořád! Melodická linka - zahuhlaná, skrytá v nepřítomnosti, v dáli za horizontem. Největším nádorem na hudebním tělese však byla rytmika. Chápu, že se někdo při hraní potí - tak mu vypadnou paličky. Sám jsem bubeník, znám to. Ale šestkrát za set? Do toho bubeník hraje způsobem, který si v tomto textu nemohu dovolit adekvátně pojmenovat. Anarchické

třískání totálně zneuctívající jakýkoli možný rytmus a tempo, práce nohou obdobně nespořádaná, hluchá, bez citu a dynamiky. Celkový zvuk - hutná, hutná koule, z níž by noty nepřečetl ani muž s rentgenovými očima. Tady se nedělají zvukové zkoušky? Proč? Aby to nevypadalo trapně - aby byl „punk“? Kážu vodu, kterou sám piji: zkoušet, zkoušet, zkoušet.

27. srpna 2009: Pavel Černý - varhanní koncert k počtě Mendelssohna - Bartholdyho; kostel Povýšení sv. Kříže

Na programu skladby J. S. Bacha, A. W. Bacha, Karla Pitsche a samozřejmě velkého Mendelssohna. Rád bych řekl, že „*už jsem slyšel leccos*“ - vy ale víte, že to není pravda. Jenže tahle fráze by byla jediným vhodným úvodem k článku o koncertu. Pokračoval bych totiž: „...*ale tohle!*“

Jestliže profesor Malanowicz, přišedší do Děčína před měsícem, byl varhannickou supertřídou, pak Pavel Černý už kope světovou ligu. To říkám vědomě, na vlastní nebezpečí. Jeho interpretace daných děl byly tak plastické, oplývaly tak nesmírně dotaženými detaily a citem! Omračující technika! Pod prsty tohoto Mistra královského nástroje se hudební díla vyjevovala jako monumenty, jako trojrozměrné objekty, které měly svůj příběh, tvář, věk osvědčující kvalitu, bylo snad až možné si je ohmatat. Černý byl velkolepý, a zároveň úsporný, v potřebných mís-

tech zapálený, ale ne agresivní. Měl ten zvuk, o nějž vůbec běží. Snad už už chtěly z útroh varhan vyletět mraky holubic.

28. srpna 2009: Zarafest - v Garáži

Setkání poetů - v rámci Sudet, i přes hranice. S hudbou, kterou jsem si nechal kvůli únavě ujit.

Na místě pobíhá tvor děčínské „oficiální“ kultury všudypřítomný a dobře známý. Však i v Enteru s ním naleznete rozhovor - moc pěkný, mimochodem. Blyštivý intelekt. Je to Jiří Rous - a copak že tam dělá, tento vlastník soukromé PR agentury? Když zrovna nedělá popcorn, hraje šipky, šéfuje servírkám. Jakkap se tam asi dostal? O jaký druh příhrávky se jedná? Nebude to příhrávka po modrý?

Radek Fridrich čte ze své připravované sbírky o ženách. Přednáší se skutečně tuhým patosem. Zmrazuje sál. Jeho druhy celkem živá poezie (ačkoli do jisté míry „řeč mrtvejš“ se souká ven, umrle.

Constanze John - fragmenty s židovskou tematikou v němčině. Pozoruhodná tematizace vzdálenosti a soudržnosti. Křehké, jaksi líbezné.

Martin Fibiger - četba z prózy. Úlomky dále nerozkrtyého.

KONCERTY, NA NĚŽ URČITĚ BĚŽTE

4. 9. 2009, Garage: WWW. Kapela, kvůli které se vedou spory o to, kde leží hranice hipopu. A kvůli které se ty hranice posunují. Koncert roku.

5. 9. 2009: Garage. Something Like, Eric Draven, Půjčovna iluzí. Určitě přijďte, s Eric Draven máme novou píseň speciálně pro děčínské publikum. Po delší pauze také uvidíte Půjčovnu iluzí, a poprvé Something Like z Boru u Tachova. Hardcore večer!

8. 9. 2009, kostel v Křížovce: Susan Landale. Koncert k uctění památky giganta české hudby, Petra Ebena. Doprovázený gregoriánským chórem pod vedením Davida Ebena. Tohle bude maximální. **Radek Hendrych**